

πάψει και να όνειροπολεί. Μέσ' στις θερμές και ξαστερές μέρες του Ιουνίου, όταν μεις στην άοκλειτο αέρα του βουνού, έξαιτίζονται το μύρο των πρώτων ανθισμένων φασκομιλλιών, δεν έβλεπε πιά τη Μαντζέλα μπροστά του, και μόνο τα κουνούδια των κοκαλιδιών του ξαναφάνεταν κυρτές αναμνήσεις και τον έκαναν να θρηνηί υπό το χαμένο του όνειρο.

"Όταν ή νέα κόρη πήγαινε στη στάνη, ούτε την έκοίταζε καν. "Ό! μπορούσες τώρα ή Μαντζέλα ν' άφανίσει δλόκληρο το περιβόλι της Ζία Βεντούρας, έκαινος δεν θά το κουνούδες από τη θέση του. Μερικές φορές μάλ' στα, όταν έβλεπε από μακριά το σκοτεινό φουλάκι και τον κόκκινο κορσέ της κόρης, τρεβήσες κ' έφευγε πέρ' από τους μεγάλους βράχους, χανόταν στη μέση του κάμπου, σά ληστής.

"Όστόσο ή Μαντζέλα εΐτανε τώρα όλο έννοια γι' αυτόν. Τόν έλεγε *κουμπάρο* Πέντρο και ζητούσε πληροφορίες γι' αυτόν κάθε μέρα από τον Μπουστιανεβού. Εΐχε κολλαλασιάσει, άκόμα, τις έπισκέψεις της στην στάνη και ένδιαφερόταν γιά όλα. "Έμενε μίς στην καλύτερα, ένώ ό Πέντρο έτοιμαζε το τυρί, τον βοηθούσε σ' όλες του τις δουλειές και δεν άφηνε να της ξεφυγεί εύκαιρία γιά να του θυμήσει το όλιβερό έκεινο έπιστόμιο. Μά αυτός σώπαινε πάντοτε. Την άφηνε να μιλάει, δεν άπαντούσε, δεν έκανε καμιά παρατήρηση, δεν την έκοίταζε ποτέ.

Τι συνέβαινε μέσα σ' αυτά τα δύο άγρια πλάσματα; "Η Μαντζέλα άγαπούσε τρελλά τον Πέντρο, και ό Πέντρο δεν άγαπούσε πιά τη Μαντζέλα. "Η κόρη έφατοτροκοπούς μαζί του, μά έκαινος δεν άνησυχούσε καθόλου γι' αυτό και μάλιστα έννοιουσε ένα είδος άσοτροφής μπερδεμένο με μά δυνατή έπιθυμία έκδικήσως. "Α! έκείνη τον εΐχε χτυπήσει στο πρόσωπο! Πολύ καλά. Τό έκανε μέσ' στο δικιο της σάν τιμία κόρη. Μά αυτός, τώρα, θά της έξοκίσει την καρδιά, θά την έκανε να ματώσει, όπως αυτή του εΐχε ματώσει το πρόσωπο.

Και περίμενε την κατάλληλη εύκαιρία. Και ή Μαντζέλα έλιωνε στο μεταξύ, από το πάθος της και τις τύψεις της.

Τά δάκρυα που εΐχε δει να κυλούνε στα μάγουλα του τσοπάνη, τα πρώτα που έκαινος εΐχε χύσει χωρίς άλλο, δε μπορούσε να τά ξεχάσει, και ξαναέβλεπε σχεδόν κάθε νύχτα στοναϊρό της την όδυνηρή σκηνή.

Εΐχε γίνει πιο θρησκα από ποτέ. Περούσσε τον καιρό της με προσεχτές, με προσκυνηματα στις έκκλησιές του Μπαλβέρνε και του Μόντ, γιά να ζητήσει από την Παρθένα ή γαλήνη της φωχής της ψυχής.

Μά ή γαλήνη δεν ξαναγύριζε, δεν ξαναγύριζε πιά. Τό χαμόγελο εΐχε σβήσει από το όμοιο της χρυσάμενο πρόσωπο που ή χλομάδα και ή άλιψη σχεδόν τό άσχημαιναν και τό έκαναν κίτρινο και χωματένιο και τά μάτια της εΐχανε γίνει πιο μαύρα, σκοτανιασμένα από τον πέπλο μιάς μυστηριώδους μελαγχολίας.

"Όλος ό κόσμος έβλεπε αυτή τη μεταβολή και ή Ζία Βεντούρα όρκιζότανε πως εΐχαν κάνει μάγια στη Μαντζέλα. "Ακούγοντάς τη να τό ξαναλέει όλοένα, ή νέα κόρη τό εΐχε πιστέψει κ' ή ίδια και άναγκάστηκε να καταφύγει στα είδικά μέσα θεραπείας που άπαίτησες ή άλλόκοτη αυτή άρρώστια.

Τους μαγεμένους τους έκανε καλά μά γιά, ή Πέππα Ρούντζα. Έκείνη παράγγιζε να μετρήσουν τη νέα στο ύψος και στο πλάτος και από τά μέτρα που της πήραν, έβγαλε συμπέρασμα, καθαρό σάν την ήμέρα, ότι ή κόρη εΐτανε μαγεμένη έδω και τρεις μήνες. "Η Πέππα άναψε τότε μίτ μεγάλη φωτιά, έφουξε μέσα την κλωστή με την όποια εΐχαν μετρήσει τη Μαντζέλα, δεντρολίβανο, φτερά γρασκου και άλλα μαγικά βότανα, και έβγαλε την άρρωστη να κηδέψει τρεις φορές πάνω από τη φωτιά, ένώ ή ίδια έλεγε διάφορες μυστηριώδεις προσευχές.

Όι άξοχαμοί αυτοί ξαναγίνανε πολλές φορές όσόντου ή Ζία Πέππα διακίχησε ότι ή Μαντζέλα εΐχε γίνει πιά καλά. Μά ή νέα εΐτανε κ' έμενε σκληρωμένη στη γοητεία του Πέντρο. Φανότανε σάν τρελλά και δεν ξαναβίσκε λήη ήσυχία παρά μόνο έκσι πάνω, στα Τροσουράγγια, μέσ' στη φλόγα του ήλιου που θεόμαινε τά έλαθά στάχια, άνάμεσα στα ξερά άσφοδειλία, τά γαιθουράγκαθα και τά χρυσά κελύμα.

"Έκει πάνω, εΐχε τον Πέντρο της που δε γελούσε και δεν τραγουδούσε πιά, που εΐχε άφήσει να μεγαλώσει ή γενειάδα του, που εΐτανε πιο ώραιος από ποτέ με τά σουφρωμένα του φρύδια και τά κλειστά του χείλη.

Κι' ό ίδιος ό Ζιέ Νανεντού έβλεπε την τρέλλα της Μαντζέλας και μολονίς την άγαπούσε βαθειά μ' όλη την τρυφερότητα του άγιου χαρακτήρος του, δε μπορούσε να κάνει τίποτε γιά να την ήσυχάσει. Νά της άπαγορευτεί να ξαναπάει στη στάνη; Μά κ' αυτός ό ίδιος δε μπορούσε να κάνει δυό μέρες χωρίς να τη δει!

Στό τέλος άπόφασσε ν' αλλάξει βοσκοτόπι και ν' άφήσει, άνει όρισμένον άνταλλάγματων, όλα τά λιβάδια των Τροσουράγγιων, στον Πέντρο. Τά προετοιμάσε όλα μυστικά και, όταν εΐτανε πιά έτοιμος,

εΐπε στη Μαντζέλα, ένα βράδυ του Αύγουστου :
— Νά πεις στη μητέρα σου ότι αήρω θα πάω τά κοπάδια στο βουνό.

— Κι' ό Πέντρο τό ίδιο ; ρώτησ' έκείνη με άγωνία.

— "Όχι, αυτός θά μείνει έδω όλο το φθινόπωρο...

"Έκείνη δέν εΐπε τίποτε, μά μέσα στην άπελισία που τη χτυπούσε, πήρε μιά μεγάλη άπόφαση κ' έφυγε άναζητώντας τον Πέντρο.

Δέν τον εύρισκε πουθενά. Μέσα στην άπέραντη εΐρήνη του φλογισμένου άπογεύματος, όλος ό κάμπος φονόταν σά να κερμάται. Τά κοπάδια εΐχαν άποκοιμηθεί στον ίσκιε του δάσους και τό τοπίο άνάδιε κίτρινους άτμούς που άνέβαιναν στο γκριόν όρίζοντα.

"Υστερ' από πολλές άναζητήσεις, ή Μαντζέλα εΐσχωρίσε μακριά τον Πέντρο. Κάτω από τό φώ; του ήλιου, φανόταν σά μιά μικρή σιλουέτα μαύρη. Σέ λίγο βρισκόταν κοντά του. "Έτρεμε σάν το φύλλο : ή ζέστη, ό δρόμος, και ή ταραχή εΐχαν φλογίσει τό πρόσωπό της. Με τά μεγάλα της μάτια που εΐχαν θολώσει, με τά μαλλιά της λυμένα κάτω από τό φουλάκι της που της εΐχε ξεφυγεί ως τό σβέρο, ή Μαντζέλα εΐταν όμορφη όσο ποτέ, κ' ό Πέντρο άνασάστισε βλέποντάς την.

— Ε, τη ρώτησε, γιατί τρέχεις σάν τρελλή; Τι έχεις;

— Είνε άλήθεια πως ό πατέρας μου φεύγει κ' έσ' μένεις έδω; τον ρώτησε κ' έκείνη μ' άγωνία.

Αυτός της άπάντησε ψυχρά :

— Έτσι φαίνεται...

— Λοιπόν μ' άφίνεσε... χωρίς να μου πεις καν ποιος εΐταν ό νέος έκείνος πού...

Δέν την άφησε ν' άποτελειώσει. Μ' ένα τρεμουλιασμα θυμού, πάθος και μίσους μέσ' στη φωνή του, της φώναξε :

— Είμουν έγώ!

"Η Μαντζέλα έκμηδενίστηκε. Τώρα έχανε κάθε της έλπίδα. "Έβλεπε καλά ότι ό Πέντρο την έμισούσε θανάσιμα. "Αχ! δε μπορούσες ν' άνδξεί... Σωφάστησε σ' ένα βράχο, κάτ' άπ' το φλογισμένο ήλιο του Αύγουστου, και ξεόπισσε σέ λυγμούς.

Βλέποντάς την έτσι ό Πέντρο, άλλαξε χιώρα κ' έννοιουσε ένα ασίθιμα που δέν εΐταν βέβαια έκείνο που περίμενε ή έκδικήσθη του. "Όλο του τό αϊμα άνέβηκε στο πρόσωπό του κ' όδίστασε, μπρός στην όδύνη της κόρης, δε μπόρεσε να βρει άλλο όπό μίαν ήλίθια ερώτηση :

— Τι έχεις Μαντζέλα ; τη ρώτησε τ' έ-
χεις ;

Μά έκείνη δέν του άπάντησε τίποτε. "Ο Πέντρο άπομακρινήθηκε γρήγορα και σέ λίγο φανόταν πάλι σάν ένα μικρό μαύρο σημάδι, χαμένο στον όρίζοντα, μέσ' στις άναλαμπές του σιωπηλού τοπίου.

"Η Μαντζέλα έκλαψε πολύ τη δυστυχία της και τον άνέλπιδο έρωτά της. Μά όταν, κουρασμένη πιά να κλαίει, γύρισε στην καλίβα, ό πατέρας της την τράβηξε σέ μιά γωνιά και της εΐπε :

— Μαντζέλα, ό Πέντρο Τούσσα ήρθε και μου εΐπε πως θέλει να σέ κάνει γυναίκα του.

(Μετ. Μ. Π.)

Grazia De'Edla

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Η ΛΕΞΙΣ "ΠΟΣΤ - ΡΕΣΤΑΝΤ",

Μιά φορά ό Γαβριηλίδης, μη έχοντας με ποινά να τά βάλη, τά έβγαλε με την λέξιν «poste restante».

Κ' ένα πρωί ή "Ακρόπολις" βγήκε μ' έναν μεγάλο διαγωνισμό και με πολλά και πλούσια βραβεία γιά κείνον που θαύρισκε μιά άλλη επιτυχημένη λέξη πρδς άντικατάστασαν αυτής.

"Άρχισαν λοιπόν να φτάνουν στην "Ακρόπολη" σοφοί έπιστολών. "Άλλοι έπρότειναν την λέξιν «ζητητέα», άλλοι «φυλακίτα», άλλοι «άνευρετέα»! "Ο κ. Σ. Λοβέρδος της Λαϊκής Τραπέζης έπρότεινε τη λέξη «Μενετή», άλλα τίποτε.

"Αποτυχία !...

Κι' ό Γαβριηλίδης άπελιπισμένος εΐπε :

— Έθκολότερο είναι να βρωθί ένα μεγάλο δάνειο, ένας νέος τηλεγράφος, τό βακίλλιο του πυρετού, τό ράδιον, παρά μιά λέξις!

Κι' ό μακαρίτης Ρέπουλης προσέθεσε :

— Και να φαντασθί κανεις, ότι την λέξη αυτή, δεν κατορθώναι να την βρη ένα δλόκληρο έθνος, που συγγαρεί από καταβολής κόσμου και κατέλευσε γην και οδρανόν με πάπυρο και με χαρτί !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

"Όποιοςδδήποτε μπορεί να κατακρίνη ένα έργο, αλλά γιά να τό διορθώση πρέπει να είναι καλός εργάτης. ***

Όυτε από ένα νεκρό πρέπει να ζητάς να σου μλήση, ούτε από ένα φιλάργυρο να σου δώση χρήματα.

